

Enkelikellon aika

Sävellys: Simo Helkala

Sanat: Kalle Virtanen

Enkelikellon aika

Valkean vaatteen on saanut ylleen maa,
ja huivi huurteinen peittää vaahteraa.
Muistojen nietokseen hetkeks viivähdän
isoäidin silloin nään sytyttävän kynttilän.

Ja se ääni ylitse peltoin ja metsäin ja maan,
se nousee ja kohoaa vieden mukanaan.
Ja enkelkellon aikaan minä äänen tunnistan
se on ääni, joka rauhaa julistaa.

Syliinsä nostaa minut kuulemaan
tiukujen helkäten vanhaa tarinaa.
Kuinka taasen veli veljeään
kädestä tarttuu, kaunat telkeää.

Ja se ääni ylitse peltoin ja metsäin ja maan,
se nousee ja kohoaa vieden mukanaan.
Ja enkelkellon aikaan minä äänen tunnistan
se on ääni, joka rauhaa julistaa.

Jouluja monta on vuodet lakaisseet
silti kuulen isoäidin askeleet.
Huurteisen huivin nään ja havahdun.
Vintiltä noudan tutun kellon kullatun.

Ja se ääni ylitse peltoin ja metsäin ja maan,
se nousee ja kohoaa vieden mukanaan.
Ja enkelkellon aikaan minä äänen tunnistan
se on ääni, joka rauhaa julistaa.

Enkelikellon aika

säv. Osmo Hellas
san. Kale Vrtanen

Val - ka - an vaat - teen on soe - rut yl - leen maa
 Dy - län - sä non - taa on mi - rut kau - le - muun
 Jou - lu - ja rone - ta on vuo - det la - kals - seef

ja hel - vi huu - tel - min peit - tää vauh - te ras.
 te - ku - jean hel - kä - ten voin - taas ta - ri - naa.
 sä - ti kuu - len i - so - ai - dit as - ke - leet.

Maas - to - jen nie - tok - seen het - keks vi - vish - dän
 Kuhn - ka taa - non ve - i vel - je - ään
 Haur - tel - se hui - uin nään ja ha - vish - dän

ä - dit sil - köin nään ty - tyt - tä - vän kynt - si - län Ja se
 ka - ders - tä tait - tai kau - rut het - ke - ää
 vi - til - tä rou - dan lu - tan ket - lön käl - tä - tun.

ää - ni y - it - se peit - toin ja mat - sän ja maan se

rou - see ja ko - ho - aa vie - den mu - ka - naan. Ja

en - kel - kel - lön ai - kaan mi - nä sä - non tun - nis - tan se. on.

ää - ni jo - ka rou - haa ja - lit - taa.

Fine